

ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΠΙΒΗΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡ. ΤΩΝ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΩΝ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΟΥΡΚΟΥΣ

Εβλεπε ο πατριώτης και στην Προτομαγιά ακόμη. Και Τούρκοι ήσαν γι' αὐτὸν οἱ κατακόκκινες παπαρούνες ποὺ στόλιζαν τὸν κάμπο, ἢ ξεπετιώντουσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μεστωμένα στάχυα ἢ ἀπλωρόντουσαν σὲ καμμιὰ πλάγια.

Κ' ὁ πατριώτης ποὺ μπήκε στὸ τραῖνο τῆς Κηφισιάς καὶ τριβοῦσε πρὸς τὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴν Προτομαγιά, εἶδανε τις ἡμέρες παπαρούνες κ' ἐχαλοῦσε τὸ κέφι του.

— Τούρκοι!.. Τούρκοι!.. Καὶ νὰ μὴν εἶμαι κάτω νὰ τοὺς πάρω τὸ κεφάλι τους!..

Μηλοῦσε σοβαρώτατα. Δὲν ἐγελοῦσε. Καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἦσαν μέσα στὸ ἴδιο βαγόνι κ' ἄκουγαν τοὺς λόγους του, δὲν ἐγελοῦσαν κ' αὐτοί. Δυὸ τρεῖς μιλίστρα κ' ἐδάκρυσαν. Εἶνε τόσο μεταδοτικὸς ὁ πατριωτισμὸς, ἔστω καὶ ὅταν ἐκδηλοῦται στὸ ἀντίκρουσμα τῆς παπαρούνας!

Ὁ πατριώτης τῆς Προτομαγιάς εἶνε τὸ ἀπαραιτήτο συμπλήρωμα τοῦ ἄλλου ἐκεῖ-

νου πατριώτη ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε καὶ βουλευτὴς καὶ Ὑπουργὸς μάλιστα, καὶ ὁ ὁποῖος ὅταν μπαίνει στὸ ξενοδοχεῖο καὶ παραγγέλνει μπιρζόλα, συνιστᾷ μεγαλοφώνως στὸ γκαρσόνι νὰ μὴ τοῦ τὴν ψήσει σὲ κόκκ, ἀλλὰ σὲ Ἐ λ λ ν ι κ ὸ κάρβουνο.

— Πρόσεξε, παιδί! Σ' Ἑλληνικὸ κάρβουνο νὰ μοῦ τὴν ψήσει τὴν μπιρζόλα μου, γιατί θὰ σοῦ τὴν γυρίσω πίσω!..

...Τοὺς εἶδα καὶ τοὺς δυὸ πατριώτες. Καὶ τὸν πατριώτη τῆς παπαρούνας καὶ τῆς μπιρζόλας τὸν πατριώτη. Τοὺς εἶδα καὶ τοὺς ἐμακάρισα. Καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ἐμακάρισα καὶ τὴν εὐδαίμονα γῆ ποῦ τοὺς τρέφει. Κ' ἐθυμῆθηκα ἀκόμη ὅλα τὰ κοπάδια τῶν περιφήμων ἐξ ἐπαγγέλματος πατριωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νάχουν καπνὸ ἢ ταμπάκο στὴν ταμπάκερα τους, ἔχουν μέσα σ' αὐτὴν πατριωτικὰ δάκρυα, κ' ὅταν πρόκειται νὰ συγκινήσουν ἀναιμικὲς Ἀρσκειάδες ἢ ἄμυαλα παιδιὰ, ἀνοίγουν τὴν ταμπάκερα τους, πέρνουν ὡς πρὸς, δυὸ δάκρυα, τὰ ἐφαρμόζουν καλὰ στὰ μύτια τους καὶ κεραυνοβολοῦν τοὺς ἀτίμους καὶ ἀνάδρους Βουλγάρους, ποῦ σκοτόνουν καὶ σκοτόνουνται κατὰ ντουζίνες γιὰ τὴν πατρίδα τους!

ΘΑ ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΕΨΕΤΕ

νὰ μιλήσουμε καὶ λίγο γιὰ τὸν ἑαυτό μας ἢ μάλλον γιὰ δυὸ νέους συνεργάτες μας, οἱ ὁποῖοι ἐκίνησαν ἀμέσως τὴν προσοχὴ τῶν εἰλικρινῶς ἐνδιαφερομένων γιὰ τὰ γράμματα, μόλις πρωτοφάνηκαν στὶς στήλες τοῦ «Νουμά».

Ὁ ἕνας συνεργάτης μας, ὁ κ. Σπύρος Ἀναστασιάδης, μετὰ τὴν θυματοσίαν κ' ἐπιστημονικωτάτην ἐπιφυλλίδα του «Οἱ Ρητορικὸι λόγοι τοῦ κ. Μιστριώτη» καὶ ὁ ἄλλος ὁ κ. Ι. Σταμόπουλος, μετὰ δυὸ προηγουμένα ἐλευθερόστομα ἄρθρα, καὶ μ' ἕνα ἀκόμη ποὺ θὰ δημοσιεύσουμε στὸ φύλλο τῆς Πέμπτης, ἀνεδείχθησαν πολυτιμώτατοι συναγωνιστὰι τοῦ «Νουμά» στὸν κατὰ τῆς μυριοπρόσωπης Ψευτιάς ἀγῶνα καὶ κατέκτησαν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπίστεψις τοῦ ἀγῶνος τοῦ «Νουμά». Νάνοιξή δρόμο τοὺς νέους. Νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βῆμα ἐλεύθερον γιὰ κείνους ποὺ ἔχουν κἀτι νὰ ποῦν μετὰ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκφρασίαν καὶ στὴν σκέψιν κ' ἂν θέλουν.

ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟ

νὰ συνέλθῃ ἅμα θὰ συνέλθῃ, τὸ Ἐκπαιδευτικὸν μας συνέδριον, τὸ ὁποῖον τρεῖς Σύλλογοι Φιλολογικοὶ, ἢ τουλάχιστον ὡς Φιλολογικοὶ ποζάρουντες, θὰ συγκροτήσουν. Μετὰ τὸ καλὸ νὰ συνέλθῃ. Ἐδιαβάσαμε τὴν εἰδησίαν τῆς συγκροτήσεώς του, καὶ δὲν ἐθουσιασθήκαμε. Ἐδιαβάσαμε καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν του, κ' ἐμείναμε ψυχροὶ, ψυχρότεροι κ' ἀπὸ τὸ μάρμαρον.

Ἡ λάβουν τὸν λόγον μερικοὶ εἰδικοί. Ἡ ὑποβληθῶν μερικὰ ὑπομνήματα. Ἡ γίνῃ κανένα τιμητικὸν. Ἡ διοργανωθῇ καμμιὰ ἐκδρομὸν ἢ καμμιὰ πανηγυρικὴ παράστασις. Κ' ἔπειτα; Ἐνα πούρ! Ἐνα τεράστιον πούρ! Ἡ βγῆ κ' ἀπὸ τὸ συνέδριον αὐτό.

Ψέμματα; Ἡ Ἐκπαιδευτικὴ Ψευτιά μήπως θὰ πῆσῃ μετὰ τὸ Συνέδριον αὐτό καὶ μήπως θὰ βγῆ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τις συνεδριάσεις του ἡ Ἀλήθεια, ἢ ὁποῖα θὰ σώσῃ τὴν μέλλουσαν γενεάν, καὶ συνεπῶς καὶ τὸ Ἔθνος, ἀπὸ τὴν κατάρτην τοῦ Δασκαλισμοῦ;

Ὁ κ. Φώτης Φωτιάδης στὸ πολύτιμον βιβλίον του «Τὸ Γλωσσικὸν ζήτημα» ἔχει δείξει τὸν ἀνοσπαρμένον δρόμον ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς τραβήξῃ ἀπὸ τὴν Ἐκπαιδευτικὴν Ψευτιά. Ἀλλὰ δὲν μᾶς λέτε, πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θὰ λάβουν μέρος στὸ περίφημον αὐτὸ Δασκαλοσυνέδριον, τὸ ἔχουν διαβάσει καὶ τὸ ἔχουν νοιώσει τὸ βιβλίον αὐτό;

Η ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΗ

«Ἐστία», γράφουσα περὶ τῆς τρίτης Κυανῆς βίβλου τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ἡ Ἀγγλικὴ Κυβερτῆσι ἐν σχέσει πρὸς τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, ἀναφέρει

λέει. Ἐστὶ ἐπερπάτησε πάντοτε ἡ Ἰδέα σὲ κἀνε ἕνα μέρωσι κοινωνικῆ ἢ ἐπιστημονικῆ αὐτῆς γνήσιας. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ψευτιάς καὶ τοῦ ὀπίσω ἔρχαν ὅλα τὰ φρούρια τους, ἀγκάλιασαν τὸ ξόκνον τῆς Βριστιάς. Τελειωμὸ δὲ θὰ εἴγ' ἂν καθόμουν νὰ μιλήσω καὶ γιὰ τις ἄλλες κουταμπρεῖς τοῦ δ: α π ρ ε π ο ῦ ς. Κίθι φράση καὶ μὴ κουταμπρεῖς. Τί νὰ πῆ κανεὶς σὲ ἄνθρωπον ποὺ μετὰ δασκαλικὴν αὐταρχότητα—λέξῃ διαπρεπῆς—λέγει ὅτι πρὸς διδασκαλίαν τῆς γ υ ο δ α ἰ α ς (!) γλώσσης δὲν εἶναι ἱκανοὶ οἱ ὑπάρχοντες διδάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ καὶ εἶναι ἀνάγκη, ὅπως μορφώσωμεν αὐτοὺς ἐν τοῖς κατηλείοις καὶ τοῖς κατωτάτοις τρώματι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ; Τί νὰ πῆ κανεὶς σὲ ἄνθρωπον ποὺ λέει τῆ γλώσσῃ μας τὴν ἀληθινήν, ποὺ μιλάμε, τὴ γλώσσῃ τῶν τραγοῦδιῶν τῶν δημοτικῶν, τὴ γλώσσῃ ποὺ ἔγραψε ὁ Σολωμὸς, τῆνε λέει χυδαία, βάνυσον, δουλικήν, μισοδύβραρον; Μισοδύβραρον, στὸ εἶπα καὶ παραπάνω, κ. Ἐπιμενίδην, μισοδύβραρον εἶναι ἡ γλώσσῃ ποὺ γράφεις ἐστὸ, ὅταν μᾶς κολλᾷς τὸ «δὲν» μετὰ τὸ «ἠγωνίσασθαι» ὅταν γράφεις εἶναι καὶ ἔστο καὶ παραπέρα ἀεθέμελον. Μίξες καὶ ἀηδίες εἶναι αὐτὰ ποὺ γράφεις ἐστὸ, ὅταν νομίζεις, πῶς ἂν μᾶς ἀρχαϊκῶς καμψότες ἀρχαίαι λέξεις δολιχοδρομῶ καὶ διφρηλατῶ καὶ μακροσυγῆ καὶ οἰστροπλήξῃ χωρὶς κανένα νόημα, γράφεις ποιητικὰ καὶ ρητορικὰ καὶ κ ε κ α λ λ ε ε π η μ ε ν α.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος—πρόλογος ὅπου ἐξετάζεται ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσῃ ἀπὸ ἑποψίν αἰσθητικῆν καὶ ἐθνικῆν

καὶ μετὰ μεθόδον κωτολογικῆν. «Ἀρχομένου ἔργου πρόσωπον χρῆθι θεμεν τηλαυγῆς» λέει ὁ Πίνδαρος, κ' ἰσχυρῶς, πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσωμε, πιστὰ τῆ συμβουλῆ του ἀκολούθησε ὁ διαπρεπῆς καθηγητῆς.

Ἡθελ' ἀκόμη νὰ πῶ δυὸ λόγια γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπ' ὁ σοφὸς καθηγητῆς στοῦ Σολωμοῦ τὰ ἐκατόχρονα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲ μοῦ λέτε πῶς τὰς φαίνεται νὰ μιλάει καὶ νὰ ἐγκωμιάζει τὸ Σολωμὸν, ἄνθρωπος ποὺ λέει τῆ γλώσσῃ μας χυδαία καὶ βάνυσον καὶ δουλικὴ καὶ μισοδύβραρον καὶ διφρηλατῆ καὶ ἠκρωτηριασμένη καὶ φούρμα γλωσσῶν; (δὲν αὐτὰ τὰ κ ο σ μ η τ ι κ ἄ β ρ ῖ σ κ ο υ ν τ α ἰ σ τὸν πρόλογον). Δὲ μοῦ λέτε τί θὰ σκερταίτε γιὰ ἕνα ἄνθρωπον ποὺ τῆ μὴ μερὶ λέει ὅτι «ποίησις εἶναι ἐκδήλωσις τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων καὶ τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεῶν κίτινες δὲν ἀπεικονίζονται διὰ χυδαίων φράσεων» (σελ. 195) καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη βρίζει ὠραίας καὶ ὠραίε ς στροφὰς τοῦ ὕμνου «ἄλλο πὺ δὲ συλλογίσαι»; Δὲ νομίζετε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μ' ὄλη τὴ ἀλέπτυνση» τῆς διανοίας του μετὰ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλη (σελ. 386) μ' ὄλη τὴν ἀξύνουσι» ποὺ τοῦφραν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα (σελ. 385) μ' ὄλη τὴ ἀσπουδασιότητα» ποὺ ἀπόχτησε διδάζοντας τὸν Ἰσοκράτη (σελ. 10) μ' ὄλη τὴ σοφίαν ποὺ ἀντλήσε ἀπὸ τὰς βρυτιμῶς τῆς ἀρχαιοτήτος δεξιαμένους» (σελ. 320) δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ χωρίσει

δυὸ χυδαίων ἄχρους; Καὶ δὲ νομίζετ' ἀκόμη πῶς εἶταν ἀσέβεια καὶ κοροϊδεῖα στὴ μνήμη τοῦ Σολωμοῦ ν' ἀπαγγίλει λόγον ὁ μὴ χ υ ο δ α ἰ ο ς κ α θ η γ η τ ῆ ς, ἀσέβεια καὶ ἀπὸ μέρους αὐτοῦ καὶ ἀπὸ μέρους τῆς «Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς» ποὺ τὸν ἐπροσκάλεσε γιὰ νὰ μᾶς δώσει τὰ φῶτα του τ' ἀρχαία καὶ νὰ μᾶς πῆ ὅτι ὁ Σολωμὸς εἶταν θεῖος καὶ πατριώτης; καὶ γι' αὐτὸ ἔλατῃ ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἐφίλησαν τὸ στόμα οἱ Μούσες καὶ τὸ τέλος νὰ μᾶς πῆ τις συνειθημένες του γλωσσικῆς ἀνοησίας γιὰ τὴ γλώσσῃ τῆ χυδαία τῆς δουλοσύνης, καὶ γιὰ τὴ γλώσσῃ «ἦν ἠγρησμένου τοῦ ἐθνικοῦ Κοραὴ διαιωρόφωσε τὸ ἔθνος διὰ τῶν ἀρίστων»;) αὐτοῦ πνευμάτων; Μὰ καλῶ, θὰ μοῦ πῆτε ἐπὶ τέλους ὅση καὶ ἂν εἶναι ἡ ἀξύνουσι» ποὺ φέρνουν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ὅσα κ' ἂν εἶν' αὐτὰ, δὲν μποοὶ ὅμως νὰ εἶναι τόσα ὠστε κείνος ποὺ τάχει νὰ μὴν καταλιθύνει ὅτι δύο καὶ δύο κάνουν τέσσαρα. Σ' αὐτὸ δὲν ἔχει ἄδικο, κ' ἀπόδειξη ὅτι κ' ὁ δ ι α π ρ ε π ῆ ς τὸ κατὰλίθε, τὸ μισοκατάλιθε δηλαδὴ. Κατὰλίθε ὅτι τὸ νὰ λέει τὸ Σολωμὸν ἀθάνατον καὶ ὠραίε τις στροφὰς του καὶ τὸ νὰ βρίζει ἔπειτα τὴ γλώσσῃ τῆ δημοτικῆ καὶ ὅσους τῆ γράφανε, δὲν πολυτιμιάζουν.

(Τὴν Πέμπτη τὸ τέλος)

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

κ' ένα άρθρον τῆς «Πρωίας» τὸ ὅποιον διεβίβασε ὁ ἑνταῦθα ἐπιτετραμμένος τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν λόρδον Λανσδῶον, ἀποκαλύπτουσα συγχρόνως καὶ τὸν συντάκτην του κ. Σπαρτίδην, ἀρχισυντάκτην καὶ πολιτικὸν ἐπιθεωρητὴν τῆς «Πρωίας».

Τὰ ἀποκαλυπτικὰ αὐτὰ εἶνε ἀξία λόγου, διότι παρὰ πολλῶν πιστεύεται ὅτι τὰ ἀρθρα τῆς «Πρωίας» τὰ συντάσσει ὁ κ. Δαλιμάνης, ἰδιοχίρως, ὁ ὅποιος μάλιστα ἀρνεῖται τοὺς πολλοὺς καὶ νὰ τὸ πιστεύουν. δεχόμενος κάποτε συγκαρητήρια δι' αὐτὰ, καὶ μὴ διαβεβάζων τὸ συγκαρητήριο εἰς ἐκείνον ποὺ ἀνέχουσιν.

Διηγούνται μάλιστα, ὅτι ὁ γηραιὸς Κορδανάρης ὁ ὅποιος φιλοδοξεῖ νὰ ποζήσῃ ὅχι μόνον ὡς Ἐθνικοπῆρ ἀλλὰ καὶ ὡς χαλκέντερος, ὅταν ἦτο ἐδῶ ὁ κ. Σωμιά, μετὰ τὸ γεῦμα τοῦ κ. Μαυρομηχάλη, ἔλεγεν εἰς φίλους του κ' εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἴδιον τὸν Γάλλον Ὑπουργόν, πῶς δὲν τοῦ μένει καιρὸς οὔτε νὰ χωνεύσῃ, ἀφοῦ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ συντάξῃ ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα, τὴν περιγραφήν τοῦ γεύματος διὰ τὴν «Πρωίαν».

Μ' αὐτὸ ἔφηρε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ «Πρωίαν» δὲν ἔχει τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον οὔτε τὴν περιγραφὴν ἑνὸς γεύματος νὰ κάμῃ, ἀλλ' εἶνε ἀναγκασμένος ὁ ἴδιος νὰ γράφῃ τὸ φύλλον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ἡ προχθεσινὴ ἀποκάλυψις τῆς «Ἐστίας» κατέκτησε ὅλα τὰ δικαιοῦμα τὰ περὶ αὐτὴν ἱστορία.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΚΙΠΛΙΓΚ

Φιλῆται «Νουμάς»

Ἡ ἀγαθὴ «Ἐστία» σοῦ ἀνέθεσε νὰ με ρωτήσῃς ποίους στίχους τοῦ Ρῶντσερτ Κίπλιγκ ἐδιάρθασα. Σοῦ ἀπαντῶ: Οὔτε στίχους τοῦ Κίπλιγκ ἐδιάρθασα ποτὲ μου, οὔτε τὸν ἄνθρωπον ἐγνώριζα, πρὶν τὸν ἀναφέρῃ ἡ «Ἐστία», συγχρόνως αὐτὸν με τὸν ἡμέτερον Σουρζ. Ἡμπερὶς ὁμῶς νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀγαπητὴν «Ἐστίαν» ὅτι γνωρίζω τὸν κ. Σουρζ κ' ἐδιάρθασα καὶ διαβάζω τόσα χρόνια τώρα τοὺς στίχους του, ὥστε μ' ὄλην τὴν ἀγαθὴν μου περὶ τοῦ ποιητοῦ διάθεσιν δὲν τολμῶ νὰ τὸν ἀποκαλέσω, συνεπῶς καὶ νὰ τὸν παραδεχθῶ καὶ ὡς ἑθνικὸν μας ποιητήν. Τὸ τελευταῖον μάλιστα

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

(3)

H. G. WELLS

Ἡ ΘΙΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Κατόπιν, εἰς κάποιον ἀσχεμάντον διένεξίν μου με τὴν Δέλιαν, ἐκτύπησά τὸ χέρι μου εἰς τὸ μέτωπόν μου. Καὶ ἐκορδονόμου ἐνίστη εἰς τὰς κοινωπικὰς μου συνομιλίαις, με ἀλλόκοτον τρόπον, σὺν ἠθοποιεῖ Ἐπροσπάθησα νὰ μὴν κάμω ἐτσι—καταί: σὺν ἐμὲ δὲν ἐσυγχαίνετο κόσον τὴν βλακώδη ἠλιθιότησ τῆς σκηρικῆς συμπεριφορᾶς. Καὶ ὁμῶς ἔτσι ἔκαμνα.

Ἀρχιστα νὰ βλέπω καθαρὰ τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτὰ. Ἡ σκηρικὴ ὑπόκρισις, τὸ εἶδος, ἦτο παραπολύ βαρεῖα διὰ τὸ λεπτοκαμωμένον νευρικόν μου σύστημα.

Ἡμουν πάντοτε, τὸ γνωρίζω, παραπολύ εὐπλοῦς εἰς τὴν ὑπόβολὴν τοῦ περιβάλλοντος. Νύχτα ἤρξετε καὶ νύ-

ποιήμά του, τὸ πρὸς τὸν Διάκον, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὁποίου τοῦ ἀπενεμήθη καὶ ὁ τίτλος τοῦ Κίπλιγκ, δὲν δισταζῶ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι κατὰ τὴν κρίσιν μου ἦτο ἐφάρμικλον τοῦ πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Διάκου ἀπαγεληθέντος ποιήματος τοῦ κ. Προβελεγγίου, τὸ ὅποιον οὔτε καλλιτεχνικὸν ἦτο οὔτε Ἐθνικόν.

Πάει αὐτό. Τώρα ἔχομεν τὸ ἄλλο, εἰς τὸ ὅποιον πέφτει πάλιν ὄξω ἡ «Ἐστία»: Τὴν περὶ Σουρζ πατέντα τῆς τὴν στρεῖζει εἰς τὴν μεγάλην κυκλοφορίαν, γὰρ νὰ τοῦμε ἐτσι, τὴν ὅποιαν ἔχει ὡς ποιητὴς ὁ Σουρζ, ἐννοούμενος ἀπὸ ὄλον τὸν κόσμον. Καὶ τί μ' αὐτό; Ἠ «Ἐστία», κατὰ τὴν πεποιθήσιν μου, εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐφημερὶς καὶ ὁμῶς δὲν ἔχει τὴν πρώττην κυκλοφορίαν, οὔτε φροντίζει νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, βαδίζουσα ἕσα τὸν δρόμον τῆς τὸν τεμνόν καὶ τίμιον, καὶ περιφρονούσα τὴν δι' ἀτίμων, σχοινοδατικῶν καὶ κωροθεσάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μέσων, ἀποκτωμένην δημοτικότητά.

Γιατί λοιπὸν ἐκεῖνο ποῦ συχαίνεται καὶ περιφρονεῖ γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ «Ἐστία», νὰ θέλῃ νὰ τὸ κολλήσῃ ὡς ἐτικέτταν ἐπιστημότητος εἰς ἄλλον;

Ρωμαίικη ἀρρώστεια—πολύ καλὰ, τὸ παραδέχομαι—εἶνε ἡ μανία τῆς ἐπικρίσεως ποῦ μᾶς δέρονει ὅλους μας. Δὲν εἶνε ὁμῶς Ρωμαίικη ἀρρώστεια καὶ ὁ Ταρταρινισμὸς εἰς τοὺς ἐπαινοὺς μας, ὁ ὅποιος μᾶς σπρώχει νὰ βλέπομεν γύρω μας Ὀστεν καὶ Κίπλιγκ καὶ ἄλλους, τοὺς ὁποίους δὲν ἀναφέρει οὔτε . . . ἡ Λαίικὴ Ἐγκυκλοπαιδεῖα τοῦ κ. Πίλια Οἰκονομοπούλου;

Μὲ ἀγάπην

H. Φαδουλόπουλος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κ. Γου. . . Ἡ «Lucida Intervalla» καλὴ ἢ δημοσιευθῇ στὸ ἄλλο φύλλο.— κ. Σπ. Πασσ. Περραεῖς ἔν δημοσιευθῇ τὴν Πέμπτη; Ἄν σοῦ εἶνε εὔκολο πέρσαιε τὴν Δευτέρη τάξουμα ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο νὰ ὄῃς διορθώσαι.— κ. I. E. Ἄναγνωστ. Ἡ ἀρχή μας εἶνε νὰ δημοσιεύομε κάθε γνώμη ποῦ μᾶς πέλνεται, ὅσο κ' ἂν ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν ἰδικήν μας. Σωτὴτὰ, σωστότατα κατὰ βίθος ὅσα μᾶς γράφετε. Δὲν τὰ δημοσιεύομε ὁμῶς, διότι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ προτάμματός μας—καὶ πιστεύομεν πῶς θὰ μᾶς ἀναγνωρίσατε διὰ τὴν δουλειά μας βαδίζομε με κάποιον πρόγραμμα—εἶνε νὰ δεῖξομε στὸ λαὸ, ὅσο μπορούμε ἀγνωτόρη καὶ κατ' ἄριστον τῇ Βασιλείᾳ, εἰς βίθος τῆς ὁποίας τόσο εἰς τὴν εὐκαρίαν δημοκράτου καὶ λαοπλάνου ὄργισαν κ' ἐξκολοουθῶν νὰ ὀργιάζουν. Ἐφραεῖτε πῶς εἰμᾶστε ἐνουσιασμένοι;

Κάθε ἄλλο! Μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν ὁμῶς δὲν γίνεται τίποτε. Ὁ λαὸς πρέπει νὰ πιστεύσῃ πῶς ὑπάρχει κάποια ἄνωτέρα δύναμις ποῦ φροντίζει γι' αὐτὸν καὶ τὴν πίστιν αὐτὴ ἄγωνίζομεθ νὰ τοῦ τῇ δυναμώνομε.

— κ. I. Σπ. κ. μ. v. Ἡ μπερ, ὅστερα ἀπὸ ἕνα δυὸ φύλλα, στὴν θέσιν τοῦ κυρίου ἔθρου. Πολλὸ ὄρατα. Ἐτσι μόνον, με τὸ βυρὸ καὶ ἀπλάχου χτύπημα τῆς Ἀλήθειας, μπορεῖ νὰ γίνῃ κάτι καλὸ. Τὰ μεσημέρια λόγια καλὸτερον καὶ νὰ λείπουν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ἐξέδοθη τὸ θὸν τεῦχος τῆς «Κριτικῆς» περιεχομένη Γ. Λαμπυριῶν: Ἐπισημάνθη διὰ τὸ Ἐδῶν Ἐδῶν Ἐδῶν Ἐδῶν. Σ. Στανταίου: Τὸ γλωσσικὸν ἔργον τῆς (συνέχεια). Σ. Ραβῆ: Ἡ νόσος Ἐθνοπαθολογία τῆς Ρωμαίικῆς λεγειώνας τῆς Λογιστικῆς τῶν ἔθων. Δικτύρους τημελώσεως κλπ. Ἡ «Κριτικὴ» ἢ προκηρῆξη προσεχῶς περιεργότατον Φιλολογικὸν διαγωνισμὸν, με χρηματικὸν βραβεῖον, τοῦ ὅποιου τοὺς ὁρους ἐν καιρῷ θὰ δημοσιεύομε.

— Ὁ κ. Μήτσος Παπασπύρου, βγάλετε προσεχῶς ἀπὸ βιβλίον τῆς «Ἀδύσπου» του, σερῶν στίχων ἐκ τῶν ὁποίων τοὺς περισσότεροὺς ἐδημοσίευσε κατὰ καιρὸν ἀπὸ διάφορα ἐφ' ἡμερῶν. Γιὰ τοὺς στίχους τοῦ κ. Παπασπύρου θὰ γράψομε σὺν ἐκδοθῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐξενεληθέντος τοῦ φύλλου μετοχομεριδίων τῶν ἀνωτάτων μετοχῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, προσκαλοῦνται οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἕνα ἀπὸ τῆς I Μαρτίου ἐ. ε. ζητήσασθαι καὶ λαβῶσι νέον φύλλον προσωκλυμάνον τὰ ἀπὸ τῆς Α' ἐξαμηνίας 1903 μέχρι τῆς Β' ἐξαμηνίας 1912 μετοχομεριδίων ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ στελέχους τοῦ ἐξενελημένου φύλλου μετοχομεριδίων καὶ ἐπὶ προσαγωγῇ τοῦ τίτλου τῆς μετοχῆς.

Τὰ νέα φύλλα μετοχομεριδίων οἱ κάτοχοι ἀνωτάτων μετοχῶν δύνανται νὰ ζητήσασθαι:

Ἐν Ἀθῆναις παρὰ τὸ κεντρικὸν καταστήματι (Ταμείον τίτλων ἀριθ. 36-37). Ἐν τῇ λαμπῇ Ἑλλάδι παρὰ τοῖς ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Ἰονικῆς.

Ἐν Λονδίῳ παρὰ τοῖς κ. κ. N. M. Rothschild J. Field.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Wiener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινῇ παρὰ τὸν κ. Σ. Α. Ζαρίση.

Ἐν Βουκουρεστίῳ παρὰ τὸν κ. N. Χρυσόβελων.

Ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ (Αἰγύπτου) παρὰ τῆς Banque Imp. Ottomane.

Ἐν Τερῆσι παρὰ τῇ Succursale de la Societe J.ER. puv Autrichienne de Credit pour le commerce et l'industrie.

Ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς καταστήμασι Τραπεζῆς Κρήτης.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κάτοχοι ἀνωτάτων μετοχῶν δύνανται ἐπίσης ν' ἀποντηθῶσι πρὸς τὰ καταστήματα δι' ὅνα συνήθως λαμβάνουσι τὸ μέρημα.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ Διοικητὴς Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ταὶ ἀπέμννί μου. Ἡ εἰλικρινεία καὶ τὸ ἠδῶν τῶν ἡμεῶν με ἐξησανθήσασθαι. Ἐννοοῦθα πῶς σιγὰ-σιγὰ ἔρχομαι νὰ μὴν τῆς ἀρέσω. Ἐμελεῖσα πικρὰ καὶ ἀνεφοικίασα καὶ ὑπόδαρ ἐκύταξα καὶ ἔλαβα χιλιᾶδας πλαστικῶν στάσεων ἐνίσπιόν τῆς καὶ εἴξευρα—με πόσην ἔφανεν ἀγωνία!—πῶς ἔκαμνα αὐτὰ τὰ πράγματα. ἐνῶ τὰ ἔκαμνα! Ἐδοκίμασα πάλιν νὰ περικήθω, ἀλλὰ ὁ Μπάρναμπης με ἐκουθέντισε γιὰ τὸν «Ζ» καὶ γιὰ τὸν «Ξ» καὶ γιὰ τὸν «Ψ» τῆς «Νέας Ἐπιθεωρήσεως», καὶ μοῦ ἔδωκε ἕνα σέρτικο ποῦρο νὰ καπνίσω, κ' ἔτσι μ' ἐτραφε εἰς φυγὴν. Καὶ τότε ἐγὼ ἐθημάτισα εἰς τὴν Ἀσουρικὴν Στοάν τοῦ Μουτείου κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἰθρίγ καὶ νὰ συναντήσω τὴν Δέλιαν, καὶ νὰ ἐπισπεύσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν κρίσιν.

— Ἀγ! — φιλότης! — εἶπα με περισσότερον περιπέθειν καὶ συγκίνησιν εἰς τὴν φωνὴν μου παρ' ὅση ὑπῆρξε ποτὲ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν, προτοῦ γείνω (πρὸς ἀρκασιμόν μου) δραματικὸς κριτικὸς.

Ἐπρότεινε ἐκεῖνη τὸ χέρι τῆς μετ' ὅλην με ψυχρότητα, διερευνώσα συγχρόνως τὴν μορφήν μου. Ἐγὼ ἐτοιμάσθηκα με χάρην νεοαποκτημένην, νὰ βηματίσω παρὰ τὸ πλευρόν τῆς.

— Ἐμπερτ, εἶπεν ἐκεῖνη καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν τῆς συλλογισμένην.

Κατόπιν μ' ἐκύταξε καλὰ.

(ἄκολουθεῖ)